

eller træde ud af Folkekirken eller den Slags Ting. Det tror jeg, man kunde have været ganske rolig for. Der skal meget til, før en Bisp forlader den Stol, han en Gang er blevet anbragt i.

Den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti sagde, at jeg havde spurgt, om Socialdemokraterne vilde adskille Stat og Kirke. Nej, det spurgte jeg ikke om, for det staa paa Socialdemokratiets Program. Det, jeg spurgte om, var, om denne Regering var sindet at fremsætte et Forslag derom, hvis der af Udvalget blev udarbejdet en saadan Indstilling. Det er noget helt andet, og det forstod jeg, Ministeren ikke var sindet at gøre. Derfor kan jeg ikke forstaa, at det haster saa forfærdelig stærkt med denne Sag. Den højtærede Minister sagde, at det kom ikke til at ligge for i hans Tid, og det kom heller ikke til at ligge for i min Tid. Nu kunde jeg maaske opfatte det, som om den højtærede Minister vilde sige, at vi begge er som det Korn, der gror paa Marken i Dag og i Morgen er Halm. Men det var ikke Meningen, for, saa vidt jeg forstod, gav den højtærede Minister sin Udtalelse en større Rækkevidde og vilde dermed udtrykke, at det var ikke noget, som laa for eller kom til at ligge for i de nærmeste Aar, ja, det laa endda langt ude i Fremtiden. Ja, men, hvorfor haster det da saa forfærdeligt, som jeg har Indtrykket af, for den højtærede Minister med at faa dette Udvalg nedsat? Mon ikke, fordi man i Virkeligheden har en anden Hensigt med Udvalget? Man er baade fra Ministerens og fra de Taleres Side, der har haft Ordet for Venstre og det konservative Folkeparti, saa bange for, at der skal komme Uro indenfor Kirken. Det gælder om at bevare Roen, siger man. Hvorfor dog det? Naar der er Tale om det økonomiske Liv, saa betyder Ro Liv og Grøde, fulde Lader og Fremgang. Men Ro indenfor et aandeligt Omraade betyder ikke andet end Dødvande, Mangel paa Interesse. Saa snart der paa et aandeligt Omraade er Liv, er der forskellige Meninger, forskellige Anskuelser, Tankebrydninger, Villier, der sættes op mod hinanden, Lidenskaber, der brænder mod hinanden. Uro skal man slet ikke være saa bange for paa dette Omraade, og jeg tror, at man er inde i en ganske forkert Tankegang, naar man søger at fremkalde de bedst mulige Vækstbetingelser i de kirkelige Vande for de Vegetationer, der lægger sig oven paa Vandet, naar der hverken er Røre eller Strømninger.

Inger Gautier Schmit: Til den ærede sidste Taler skal jeg sige, at jeg forstaaer godt hans Tanke, at hvor der er aandeligt Liv, skal der ogsaa være Krusninger paa Overfladen; men ved Ro forstaaer jeg i denne Forbindelse, at man fra Statsmagtens og Regeringens Side skal lade Kirken passe sit indre Liv og ikke begynde at lovgive derom og altsaa heller ikke nedsætte Udvalg, som skal drøfte disse Spørgsmaal.

Paa den højtærede Ministers direkte Spørgsmaal til mig: om Kirken var tryk ved en politisk Ministers Afgørelse, vil jeg svare, at i den Tid, den højtærede Minister har administreret Kirkens Sager, synes jeg, vi har haft Grund til at være tilfredse, og det gælder dog vist ogsaa her, at man skal tage en Dag ad Gangen og se, hvad Tiden bringer. Men selv om den højtærede Minister siger, at han i dette sit Valg traf en politisk Afgørelse, vil jeg dog alligevel tro, at Ministeren, maaske uden at være sig det klart bevidst, har ladet sig lede af det, som jeg kalder den indre aandelige Styrke i Folkekirken, saaledes at han har følt, hvorledes det var rigtigt at træffe Afgørelsen, saa at man indenfor Kirkemeningen kunde være glad derfor. Jeg mener, at det enkelte Spørgsmaal maa tages op, naar det kommer for. Nu har man saa travlt med at tale om de Konflikter, der kan opstaa, og den Konflikt, som har givet Anledning til dette Forslag om Nedsættelse af et Udvalg, i Forbindelse med Kirke-lovgivningen af 1922, men jeg maa dog gøre det høje Ting opmærksom paa, at den Konflikt, som sidste Sommer opstod her i Landet, og som nylig er blevet tilfredsstillende afgjort, ikke i mindste Maade staa i Forbindelse med Kirkelovgivningen af 1922 og altsaa ikke som saadan kan bruges som et Moment i denne Sag.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti sagde: Hvis Kirkeministeren ikke havde truffet denne Afgørelse. Ja, der kan jo ske alt mellem Himmel og Jord, men nu traf Ministeren en tilfredsstillende Ordning, og derfor er det ganske overflødig at begynde at drøfte, hvad der vilde være sket, hvis Ministeren havde truffet en anden Ordning. Hvis Ministeren havde truffet en anden Ordning, mener jeg, at Sundheden indenfor Folkekirken havde ytret sig paa en Maade, som Ministeren sikkert ikke vilde have været overhørig.

Det ærede Medlem talte om, hvorvidt det ikke vilde være bedre at tage disse Spørgsmaal bort fra en Minister, men han glemte rigtignok at sige, hvem de skulde henlægges til, og det var netop det, jeg lyste efter før.